

Republika Hrvatska
Općinski sud u Varaždinu
Varaždin, Trg slobode 9

Poslovni broj: P-51/2025-50

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Varaždinu, po sutkinji toga suda Dubravki Kraljić, u pravnoj stvari tužiteljice Anice Žerić, OIB: 87251588133, Dravska 79/B, zastupane po punomoćnicima iz Odvjetničkog društva Petrić i partneri iz Varaždina, protiv tuženika Edina Žerića, OIB: 80594887081, Gramača 8, Zagreb, zastupanog po punomoćniku Krešimiru Raspudiću, odvjetniku iz Opatije, radi raskida ugovora o doživotnom uzdržavanju, nakon zaključene glavne javne rasprave 16. travnja 2026. u prisutnosti punomoćnice tužiteljice te tuženika i njegovog punomoćnika, te objave presude 28. svibnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Raskida se Ugovor o doživotnom uzdržavanju sklopljen dana 3. kolovoza 1999. između tužiteljice Anice Žerić iz Trnovca Bartolovečkog, Dravska 79/B OIB: 87251588133, kao primateljice uzdržavanja i tuženika Edina Žerića iz Zagreba, Gramača 8, OIB: 80594887081, kao davatelja uzdržavanja, ovjeren dana 6. kolovoza 1999. pod poslovnim brojem OV-03122/1999 kod javnog bilježnika Rankice Benc u Varaždinu, Vrazova 8C.

II. Nalaže se Zemljišnoknjižnom odjelu Varaždin Općinskog suda u Varaždinu brisanje svih upisa izvršenih temeljem raskinutog Ugovora o doživotnom uzdržavanju iz točke I. ove presude i uspostava zemljišnoknjižnog stanja kakvo je bilo prije sklapanja i provedbe navedenog Ugovora u zemljišnim knjigama, i to:

- brisanje uknjižbe prava vlasništva izvršene u korist tuženika Edina Žerića, Zagreb, Gramača 8, OIB: 80594887081 uz istovremeni upis prava vlasništva tužiteljice Anice Žerić iz Trnovca Bartolovečkog, Dravska 79/B, OIB: 87251588133 na čkbr. 722/2 Dravska površine 468 m² - dvorište površine 374 m² te kuća, Dravska površine 94 m² te čkbr. 723/6 oranica Grunt površine 726 m², ukupno 1194 m², sve upisano u zk. ul. 7754 k.o. Trnovec

- brisanje uknjižbe prava doživotnog uživanja u korist tužiteljice Anice Žerić, Trnovec Bartolovečki, Dravska 79/B te Ismeta Žerića, Trnovec Bartolovečki, Dravska 79/B na nekretnini čkbr. 722/2 Dravska površine 468 m² - dvorište površine 374 m² te kuća, Dravska površine 94 m² te čkbr. 723/6 oranica Grunt površine 726 m², ukupno 1194 m², sve upisano u zk. ul. 7754 k.o. Trnovec.

III. Nalaže se tuženiku Edinu Žeriću da tužiteljici Anici Žerić u roku od 15 dana naknadi parnične troškove u iznosu od 2.311,78 EUR (dvije tisuće tristo jedanaest eura i sedamdeset osam centi) sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 28. svibnja 2026. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za

tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine.

Obrazloženje

1. Tužiteljica Anica Žerić podnijela je 31. siječnja 2025. tužbu protiv tuženika Edina Žerića radi raskida Ugovora o doživotnom uzdržavanju koji su tužiteljica kao primateljica uzdržavanja i tuženik, njezin sin, kao davatelj uzdržavanja, sklopili 3. kolovoza 1999. Ovim Ugovorom tužiteljica je, kao primateljica uzdržavanja, prenijela na tuženika pravo vlasništva i faktični posjed nekretnina čkbr. 722/2 oranica Lotvina sa 468 m² upisana u z.k. ul. 69 k.o. Trnovec kao i kuće sagrađene na nekretnini prema pl. 1070 Ureda za katastar i geodetske poslove Varaždin označene kao čkbr. 722/2 površine 94 m² te čkbr. 723/6 Lotvina sa 726 m² upisana u z.k. ul. 69 k.o. Trnovec. Tužiteljica je dozvolila tuženiku da gore navedene nekretnine temeljem Ugovora bez svakog njenog pitanja i sudjelovanja u zemljišnim knjigama odmah prenese na svoje ime i korist, ali s pravom doživotnog uživanja za korist tužiteljice i njenog supruga (tuženikova oca) Ismeta Žerića. Predmetne nekretnine tužiteljica je prenijela na tuženika uz obvezu tuženika da doživotno uzdržava nju i njenog supruga Ismeta Žerića „u punom smislu te riječi“, preuzimajući sve pripadajuće obveze, odnosno dajući im potrebnu hranu, odjeću i obuću, u slučaju bolesti lijekove, njegu, brigu za potrebitu liječničku pomoć, obavezu da ih tuženik i članovi njegove obitelji drže u redu i čistoći, da se u svakom pogledu brinu za njih, a poslije smrti da ih sahrani prema mjesnim običajima. Tuženik se Ugovorom obvezao ispunjavati sve prethodno navedene obveze točno i savjesno, te za slučaj potrebe ispuniti volju svoje majke spram njezine kćeri, a svoje sestre Edite Hren. Tužiteljica navodi kako tuženik, unatoč preuzetim obvezama, od dana sklapanja Ugovora na dalje ne uzdržava tužiteljicu te ni na koji način ne ispunjava preuzete obveze. Suprug tužiteljice Ismet Žerić preminuo je ubrzo nakon sklapanja Ugovora, a tužiteljica kroz čitav period nakon sklapanja Ugovora sama snosi troškove svakodnevnog života te bez tuženikove pomoći brine za svoje egzistencijalne i životne potrebe, što joj je zbog njezine starije dobi izrazito teško. Navodi kako stalno mora moliti pomoć trećih osoba kako bi uspjela osigurati čisti prostor i čistu odjeću, medicinsku skrb i pomoć, pomoć kod nabavke lijekova, namirnica, hrane, odjeće i obuće. Usprkos pozivima i molbama tuženik tužiteljici nije osigurao zadovoljavanje minimalnih potreba koje ima svaki prosječan čovjek, kao što su redovita prehrana, pranje odjeće, nabava lijekova, održavanje higijenskog minimuma u životnom prostoru i sl. Tužiteljica također navodi kako se tuženik ne brine za osiguranje njezine liječničke pomoći, ne osigurava joj lijekove, hranu, ne podmiruje nikakve njene troškove života, niti u bilo kojem drugom pogledu brine za nju. Umjesto njega većinu pobrojanog redovno ispunjava kći tužiteljice Edita Hren. Kako tuženik nije ispunio niti dio obveza koje je preuzeo na sebe sklopljenim Ugovorom o doživotnom uzdržavanju, dok je tužiteljica svoju nekretninu odmah prenijela u njegovo vlasništvo, pozivajući se na relevantne odredbe članka 122. st. 1. i st. 3. mjerodavnog Zakona o nasljeđivanju tužiteljica ovom tužbom predlaže da sud donese presudu kojom se raskida predmetni ugovor te da se uspostavi ranije zemljišnoknjižno stanje, uz zahtjev za naknadu prouzročenih parničnih troškova.

2. U odgovoru na tužbu tuženik osporava osnov tužbe i tužbene navode u cijelosti te aktivnu legitimaciju tužiteljice u ovoj pravnoj stvari. Ističe kako je inicijator ove tužbe Edita Hren, njegova sestra, koja je u trenutku sklapanja spornog ugovora

bila upoznata s istim jer je ona dobila druge nekretnine koje je u međuvremenu prodala. Tuženik ističe kako izvršava sve svoje obaveze po ugovoru. Navodi kako su nekretnine iz ugovora bračna stečevina tužiteljice i njenog supruga pokojnog Ismeta Žerića, ali je nekretnina bila upisana samo na tužiteljicu iz drugih razloga te ističe da je 1/2 dijela nekretnine na temelju predmetnog ugovora tuženik stekao iza pokojnog oca.

3.1. U podnesku od 16. rujna 2025. kojim se očitovala na odgovor na tužbu tužiteljica smatra tuženikov prigovor aktivne legitimacije tužiteljice paušalnim i neosnovanim navodeći da tužiteljica ima aktivnu legitimaciju tražiti od suda raskid ugovora kao stranka tog ugovora i to primateljica uzdržavanja koja je na tuženika kao davatelja uzdržavanja prenijela vlasništvo nekretnina kojih je bila samovlasnica. Smatra nevažnima tuženikove navode da bi stvarni inicijator tužbe bila Edita Hren te navodi da je tužbu podnijela tužiteljica kao aktivno legitimirana osoba. Navodi da je tuženik kao suugovaratelj propustio ispuniti preuzete obveze te da za to nije priložio bilo kakve materijalne dokaze, dok je tužiteljica u cijelosti ispunila svoju obvezu preuzetu ugovorom. Tužiteljica je osoba starosti 78 godina te joj je, iako i nadalje živi sama, potrebna svakodnevna njega i pomoć s osnovnim životnim potrebama. Tuženik se ne nalazi ni blizu svoje majke, godinama je živio u Njemačkoj, a kada se vratio u Hrvatsku prije nekoliko godina, stanovao je u Zagrebu, a tužiteljica ne zna gdje tuženik i njegova obitelj danas stanuju. Međusobna komunikacija je vrlo rijetka i sporadična. Osim toga, iako tuženik i/ili članovi njegove obitelji ne stanuju u blizini tužiteljice, za njegu i pomoć tužiteljice nisu angažirali bilo koju treću osobu putem koje bi tuženik ispunjavao preuzete obveze. Svu brigu i njegu, vožnju tužiteljice liječnicima i dr. preuzela je kći tužiteljice, a tužiteljica veliki dio svojih životnih troškova podmiruje i sama iz svojih mirovinskih primanja. Tuženik ni u čemu ne sudjeluje, a kamoli da bi o majci brinuo „u punom smislu te riječi“, kako se obvezao.

3.2. Budući da je nakon podnošenja tužbe došlo do izmjene zemljišnoknjižnog stanja u pogledu zemljišnoknjižnih čestica koje su otpisane iz dotadašnjeg z.k. ul. broj 69 k.o. Trnovec koji je utrnut te su upisane u novi z.k. ul. broj 7754 k.o. Trnovec, ovim podneskom kao i na pripremnom ročištu 4. prosinca 2025. tužiteljica precizira opis nekretnine na način kako je to navedeno u izreci presude.

4. U daljnjem podnesku od 15. listopada 2025. tužiteljica prilaže plaćene račune za režije u razdoblju od 2010. do 2025. godine kao dokaz da tuženik nije ispunjavao niti ispunjava obveze preuzete ugovorom, već tužiteljica sama podmiruje svoje životne troškove iz vlastitih primanja. Navodi i da tuženik ne vodi računa o njezinom zdravstvenom stanju, potrebama odlazaka na liječenje i zdravstvene kontrole iako je tužiteljica osoba starije životne dobi te joj je potrebna svakodnevna pomoć te tuženik rijetko uopće i komunicira s njom.

5. U podnesku od 2. prosinca 2025. tuženik navodi da u tužbi i svojim podnescima tužiteljica ne iznosi nikakve činjenice i dokaze iz kojih bi bilo vidljivo da tuženik ne izvršava svoje obveze. U cijelosti osporava tvrdnje tužiteljice da on ne izvršava nikakve obveze prema njoj tj. da joj ne osigurava hranu i lijekove, već da to radi njegova sestra Edita Hren. Ističe da se tužiteljica na nagovor kćeri Edite Hren još 2023. obratila Odvjetničkom uredu Porobija & Špoljarić da pozovu tuženika radi „mirnog rješenja nastale pravne situacije“ raskida spornog ugovora ili će u suprotnom pokrenuti spor. U odvjetničkom uredu održan je sastanak na koji je tužiteljica došla u društvu Edite Hren gdje su dobili suglasnost da se komunikacija odvija preko e-maila Edite Hren. Na istom sastanku tužiteljica je pred prisutnim strankama izjavila da je

tuženik do sada u cijelosti postupao po sklopljenom ugovoru tj. isti nije prekršio ni u kojem dijelu. Nakon toga tužiteljica je potpisala izjavu da joj je kći pokazala nacrt tužbe (identična ovoj tužbi), da s istim nije suglasna te ne želi pokretati daljnji postupak, već je OD Porobija&Špoljarić opozvala punomoć. Tuženik nadalje navodi da je sada Edita Hren uspjela nagovoriti tužiteljicu da "nastavi s tužbom" tj. da tužiteljica pobije svoju izjavu, a da ona nastavi u svojoj namjeri da nekretnine vrati na ime tužiteljice pa da onda ona s tužiteljicom zaključi ugovor kojim će prenijeti vlasništvo na svoje ime. Potvrdu toga tuženik vidi u činjenici da je Edita Hren s tužiteljicom zaključila Ugovor o darovanju nekretnina za čkbr. 604/25 k.o. Trnovec dana 4. ožujka 2022. te da se u pojedinačnom ispravnom postupku broj Z-6685/2022 upisala kao vlasnica čkbr. 406/24 k.o. Trnovec na kojoj je kao vlasnik bio upisan njezin djed Stjepan Florijanić koji je preminuo 80-ih godina i iza kojeg postoje nasljednici, između ostalih ovdje tuženik, te ista lažno prikazuje stvarno stanje.

6. U podnesku od 16. prosinca 2025. tužiteljica se protivi tuženikovim tvrdnjama koje iznosi u vezi Edite Hren za koju navodi da nema nikakve veze s tuženikovim obvezama prema majci, a tvrdnje tuženika o stjecanju vlasništva određenih nekretnina od strane Edite Hren nisu od važnosti za ovaj postupak. Ističe da je tuženik trebao brinuti o majci i skrbiti za nju, a ne potpuno je zanemariti i svu brigu o njoj prepustiti sestri. Nadalje navodi da je upravo iz dopisa tadašnje punomoćnice tužiteljice odvjetnice Romine Štaba od 31. kolovoza 2023. vidljivo ono što tužiteljica tvrdi i u ovom sporu, a to je izostanak ispunjenja obveza iz predmetnog ugovora na čije je ispunjenje tuženik pozvan tim dopisom. Činjenica da je tužiteljica odustala od podnošenja pripremljene tužbe ne ukazuje na zaključak da tuženik ispunjava svoje obveze, tuženik je tužiteljicu tada uvjerio da će početi s ispunjavanjem obveza i da će se truditi sve do tad propušteno "nadoknaditi", no ni nakon toga nije došlo ni do kakve promjene u njegovom ponašanju niti je počeo brinuti i skrbiti o majci, zbog čega je tužiteljica ipak odlučila tražiti raskid ugovora. Tužiteljica navodi da od 2007. godine živi u Trnovcu, a prije toga živjela je i radila u Njemačkoj, dok je tuženik do 2021. s obitelji stanovao u Njemačkoj. U periodu od 2007. do 2021. godine tuženik je tužiteljicu u Trnovcu posjetio par puta godišnje kada bi došao u Hrvatsku (Uskrs - ljetni praznici - Božić). Tim prilikama tuženik nikad nije skrbio o majci, već bi se od nje očekivalo da njegovu obitelj dočeka, nahrani i pripremi sve za njih i članove obitelji tuženikove supruge, a ne obrnuto. Kada je tužiteljica 2009./2010. godine dolazila rješavati dokumentaciju za mirovinu u Njemačku, u grad Augsburg u kojem je tada stanovao njezin sin s obitelji, on ju nije primio k sebi, već je bila prisiljena spavati u hotelu. Dapače, sin je nije ni pozvao k sebi u stan u posjetu. Kada je tuženik preselio u Hrvatsku 2021., nije došao živjeti u blizini majke u Trnovec ili Varaždin, već u Zagreb, a u Trnovec bi znao doći tek sporadično. Međutim, ti dolasci nisu bili radi posjete majci i ispunjavanja preuzetih obveza brige i njege. Tuženik nikad svoju majku nije pitao što joj treba i kako joj može pomoći, olakšati život, što joj može donijeti, a od prošle godine tuženik majku uopće nije vidio niti ju je telefonski kontaktirao. Tužiteljica je dva puta operirala kralješnicu i dva puta kukove. Po drugoj operaciji kukova, tužiteljica je dva mjeseca bila nepokretna, ležala je u krevetu kod kćeri koja je brinula za nju, a tuženik ju nije ni posjetio. Osim toga, tužiteljica je pretrpjela dva moždana udara uslijed čega joj je trajno oslabljena lijeva strana te je nakon pretrpljenih udara dugo koristila štake pri hodanju, a ima i povišeni tlak koji drži pod kontrolom terapijom lijekova. Tužiteljica je, dakle, osoba kojoj je potrebna pomoć i njega, a s obzirom na godine pomoć joj je potrebna oko kuće, dvorišta, vožnje liječniku i slično. U trenucima prije i poslije operacija ili težih stanja bolesti ili oporavka, tužiteljici je potrebna svakodnevna briga oko hrane, higijene i svih

drugih životnih potreba. Ništa od toga ne pruža tuženik ili netko koga bi on angažirao, već kći tužiteljice Edita Hren, članovi njene uže obitelji i obiteljski prijatelji.

7. U dokaznom postupku sud je izvršio uvid u svu dokumentaciju u spisu, saslušao je parnične stranke te svjedoke Editu Hren, Korneliju Žerić, Anicu Išek, Ivana Išeka, Josipa Kozjaka, Rajka Baroša, Nives Topolnjak Sabati, Rominu Štaba, Igora Florijanića, Željku Šuart, Nenada Florijanića, Tomislava Stipana, Davora Zgrebeca i Danijelu Bosak. Kao nepotreban odbijen je dokazni prijedlog tuženika za pribavu izvoda iz bankovnog računa tužiteljice za posljednjih pet godina iz razloga koji će niže biti obrazloženi. Dokazni prijedlog tuženika za pribavu službene zabilješke odnosno promemorije od Odvjetničkog društva Porobija & Špoljarić te od odvjetnika Josipa Kozjaka temeljem čl. 299. st. 3. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25; dalje: ZPP) sud nije uzeo u obzir. Naime, prema čl. 299. st. 2. ZPP stranke mogu tijekom glavne rasprave iznositi nove činjenice i predlagati nove dokaze samo ako ih bez svoje krivnje nisu mogle iznijeti odnosno predložiti prije zaključenja prethodnog postupka, a prema čl. 299. st. 3. ZPP nove činjenice i nove dokaze koje su stranke iznijele odnosno predložile tijekom glavne rasprave protivno stavku 2. ovoga članka sud neće uzeti u obzir. Ovaj dokazni prijedlog tuženik je istaknuo tek na ročištu za glavnu raspravu 16. travnja 2026. navodeći da se na tom ročištu došlo do saznanja o postojanju tih dokaza u spisima ovih odvjetnika, međutim s obzirom na iskaze svjedoka Josipa Kozjaka i Romine Štaba, odvjetnika od kojih se upravo i predlaže pribava navedene dokumentacije, koji suglasno iskazuju da je predložena dokumentacija sačinjena na zajedničkom sastanku punomoćnika i stranaka predana i punomoćniku tuženika (pri čemu svjedokinja Štaba navodi da je predana i tuženiku), sud smatra kako je tuženik i prije zaključenja prethodnog postupka imao mogućnosti pribaviti svu relevantnu dokumentaciju, pa tako i ovdje navedenu dokumentaciju od svog ranijeg punomoćnika kao i da je o istoj i prije saslušanja svjedoka Kozjaka i Štabe imao saznanja budući da je punomoćnik tuženika na ročištima održanim prije saslušanja svjedoka Josipa Kozjaka i Romine Štaba (koji su saslušani na ročištu 16. travnja 2026.) postavio pitanje je li tužiteljica potpisala izjavu i zapisnik sa tog zajedničkog sastanka u kojem stoji da je tuženik do 4. ožujka 2024. izvršavao sve svoje obveze po ugovoru te da ga nije prekršio ni u kom dijelu, naime to je pitanje postavio tuženiku na ročištu 14. travnja 2026., a svjedokinji Editi Hren na ročištu 15. travnja 2026., dakle postavljao je pitanje o dva dokumenta sa sastanka, što znači da je tuženik imao saznanje o njihovom postojanju i prije saslušanja svjedoka Josipa Kozjaka i Romine Štaba.

8. Temeljem čl. 8. ZPP nakon savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupnog provedenog dokaznog postupka, sud je odlučio kao u izreci presude.

9. Predmet spora je zahtjev tužiteljice za raskidom Ugovora o doživotnom uzdržavanju sklopljenog 3. kolovoza 1999. koji zahtjev tužiteljica temelji na neispunjavanju ugovornih obveza od strane tuženika.

10. Nije sporno da je između Anice Žerić kao primateljice uzdržavanja i Edina Žerića kao davatelja uzdržavanja sklopljen predmetni Ugovor o doživotnom uzdržavanju od 3. kolovoza 1999., na kojem je javna bilježnica Rankica Benc iz Varaždina ovjerila potpise stranaka pod brojem OV-03122/1999 dana 6. kolovoza

1999., a kojim je, kako je to utvrđeno i uvidom u navedeni ugovor, primateljica uzdržavanja davatelju uzdržavanja prenijela pravo vlasništva nekretnine čkbr. 722/2 oranica Lotvina sa 468 m² i kuću sagrađenu na toj nekretnini površine 94 m² te čkbr. 723/6 oranica Lotvina sa 726 m², obje u k.o. Trnovec pri čemu je ustanovljeno pravo doživotnog uživanja na tim nekretninama za korist primateljice uzdržavanja Anice Žerić i za korist njezinog supruga odnosno oca davatelja uzdržavanja Edina Žerića – Ismeta Žerića koji je ugovor i potpisao s naznakom "dos. uživatelj", dok se davatelj uzdržavanja obvezao doživotno uzdržavati davateljicu uzdržavanja Anicu Žerić i njezinog supruga Ismeta Žerića i to u punom smislu te riječi, dajući im potrebnu hranu, odjeću i obuću, u slučaju bolesti lijekove, njegovati ih, pobrinuti se za potrebitu liječničku pomoć, zatim da ih on i članovi njegove obitelji drže u redu i čistoći, da se u svakom pogledu brinu za njih, a poslije smrti da ih sahrani prema mjesnim običajima. Ugovorena je i zabrana otuđenja nekretnine za života oboje primatelja uzdržavanja. Ujedno se davatelj uzdržavanja obvezao sve preuzete obveze spram svoje majke i oca ispunjavati točno i savjesno te za slučaj potrebe ispuniti volju svoje majke spram njezine kćeri, a svoje sestre Edite Hren, a koja se odnosi na njegovu obvezu da za slučaj razvoda braka Edite Hren istu primi u predmetnu obiteljsku kuću.

11. Nije sporno da nekretnine koje su predmet ovog Ugovora sada dolaze upisane sa zemljišnoknjižnim podacima kako je to navedeno u preciziranoj tužbi odnosno u izreci presude, kao što nije sporno i da je tuženik temeljem tog Ugovora uknjižen kao vlasnik predmetnih nekretnina, dok je u korist Anice i Ismeta Žerića uknjiženo pravo doživotnog uživanja na istim nekretninama, kako je to utvrđeno i uvidom u priložene zemljišnoknjižne izvratke i to izvadak za z.k. ul. 69 k.o. Trnovec i z.k. ul. 7754 k.o. Trnovec.

12. Sporno je postoje li razlozi za raskid predmetnog Ugovora na kojima tužiteljica temelji tužbu i svoj zahtjev za raskidom Ugovora odnosno je li tuženik ispunjavao Ugovorom preuzete obveze.

13. Prije svega valja reći da u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora materija ugovora o doživotnom i dosmrtnom uzdržavanju nije bila regulirana odredbama tada važećeg Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 53/91, 73/91, 111/93, 1/34, 7/96, 91/96, 112/99), već je u to vrijeme važeći Zakon o nasljeđivanju ("Narodne novine" broj 52/71, 78/78 i 56/00, dalje: ZN) sadržavao odredbe o ugovoru o doživotnom uzdržavanju (čl. 122. do čl. 127. ZN). Tako je odredbom čl. 122. st. 1. ZN bilo propisano da ugovor kojim se jedan ugovornik obavezuje da uzdržava doživotno drugog ugovornika ili neku treću osobu, a u kome drugi ugovornik izjavljuje da mu ostavlja svu svoju imovinu ili jedan njen dio nasljedstva nije ugovor o nasljeđivanju, nego ugovor o otuđenju uz naknadu svih nepokretnih stvari koje pripadaju primaocu uzdržavanja u vrijeme zaključenja ugovora ili određenog dijela tih stvari čija je predaja davaocu uzdržavanja odgođena do smrti primaoca uzdržavanja (ugovor o doživotnom uzdržavanju), time da je prema čl. 122. st. 4. ZN ugovor o doživotnom uzdržavanju morao biti sastavljen u pismenom obliku i ovjeren od suca. Nadalje, prema čl. 125. st. 3. ZN svaka strana može tražiti raskid ugovora ako druga strana ne izvršava svoje obaveze. U konkretnom slučaju iz sadržaja ugovora proizlazi da je istim tužiteljica kao primateljica uzdržavanja tuženiku kao davatelju uzdržavanja dozvolila da odmah nakon sklapanja ugovora (dakle ne uz odgodu predaje stvari do smrti primateljice uzdržavanja) na svoje ime i u svoje vlasništvo prenese predmetne nekretnine (što je on i učinio). Prema sada važećoj terminologiji i definiciji takve vrste ugovora koja je

sadržana u odredbi čl. 586. st. 1. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22 i 155/23), a koji se zbog prijelazne odredbe čl. 1163. ovog zakona ne primjenjuje na obvezne odnose nastale prije stupanja na snagu ovoga zakona (1. siječnja 2006.), radilo bi se o ugovoru o dosmrtnom uzdržavanju (uz istodobni prijenos imovine), no takvu vrstu ugovora ZN koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora nije regulirao. Međutim, na pitanje valjanosti takvih ugovora te primjene mjerodavnih zakonskih odredbi na iste primjenjivalo se Načelno mišljenje Proširene opće sjednice SVS broj 8/57 od 11. siječnja 1957. (dalje: Načelno mišljenje) prema kojem se smatralo da je to ugovor obveznog prava te da se u pogledu istog primjenjuje načelo općeg imovinskog prava da ugovor ima učinak i da se obveze koje se temelje na ugovoru izvršavaju onako kako to odgovara suglasnoj volji stranaka izraženoj u ugovoru te isti vrijedi ako ispunjava druge uvjete za valjanost ugovora i ako je zaključen u obliku koji određuje poseban zakon. Budući da ovakav ugovor postoji i vrijedi neovisno o čl. 122. ZN, on je pravovaljan iako nije zaključen u obliku koji određuje čl. 122. st. 4. ZN (ovjeren od suca što ovdje nije slučaj). Nadalje, prema istom Načelnom mišljenju na odnose i sporove što nastanu iz takvih ugovora mogu se analogijom primjenjivati i odredbe ZN, uključujući i analognu primjenu čl. 125. st. 3. ZN. Slijedom navedenog, upravo je odredba čl. 125. st. 3. ZN mjerodavno pravo koje valja primijeniti u konkretnom slučaju.

14.1. U odgovoru na tužbu tuženik je istaknuo prigovor aktivne legitimacije tužiteljice koji nije posebno obrazložio. Međutim, u daljnjim navodima odgovora na tužbu iznosi tvrdnju da su nekretnine iz ugovora bračna stečevina tužiteljice i njezinog supruga pokojnog Ismeta Žerića iako su nekretnine bile upisane samo na tužiteljicu iz drugih razloga (koje ne konkretizira), pa ističe da je polovicu nekretnina na temelju predmetnog ugovora tuženik stekao iz svog pokojnog oca.

14.2. Iako se tužiteljica podneskom od 16. rujna 2025. usprotivila ovom prigovoru njezine aktivne legitimacije ističući da je nekretnina bila njezino samovlasništvo, valja reći da iz iskaza same tužiteljice proizlazi da je kuća koja je predmet ovog ugovora stečena zajedničkim radom s njezinim suprugom, da su kuću gradili od 1979. te se ista s vremenom dovršavala. Kao razlog zbog kojeg je kuća u zemljišnim knjigama bila upisana isključivo na nju, tužiteljica navodi da je u vrijeme kada su kuću počeli graditi suprug tek došao iz Bosne te se ovdje prijavio, a negira da bi razlog za to bio taj što je njezin suprug od ranije imao šestero djece pa da oni ne bi polagali prava na tu kuću, budući da su suprug i ona napravili toj djeci kuću u Bosni. Nadalje je iskazala da je i njezin suprug Ismet bio naveden u Ugovoru kao primatelj uzdržavanja iz razloga što je on tuženikov otac, a potvrdila je da je i on polagao pravo na kuću. Također je potvrdila da je do Ismetove smrti 2000. tuženik ispoštovao sve ugovorne odredbe prema ocu; navodi da su u vrijeme očeve bolesti tada još svi živjeli zajedno, tuženik je još bio mladić, nalazio se u vojsci te bi posjećivao oca kada bi došao iz vojske.

14.3. Tuženik u svom iskazu također iskazuje da je u trenutku sklapanja ugovora živio s roditeljima u Njemačkoj, da je 2000. otišao u vojsku u RH gdje se nalazio do studenoga te godine, no po povratku iz vojske on i majka zajedno su kao tim brinuli o ocu sve do njegove smrti odnosno kada to više nisu mogli prebacili su ga u hospicij gdje je i preminuo, a tuženik je i prije i nakon očeve smrti organizirao hođu koji je s ocem prošao fatihu prema običajima muslimanske vjeroispovijesti koje je bio njegov otac te je organizirao sve što je potrebno za njegov sprovod i prijevoz u RH.

14.4. Svjedokinja Edita Hren iskazala je da su predmetnu kuću zajedno od 1979. gradili roditelji te je ista bila u stanju u kojem se sada nalazi i u trenutku kada je

prenesena na tuženika, osim što je kasnije na garaži napravljeno krovništvo. Također je potvrdila da je tuženik ispoštovao brigu o ocu koji je u ugovoru naveden kao jedan od primatelja uzdržavanja te da je sve bilo u redu to trenutka vraćanja majke u RH (2007.) do kada je tuženik vodio brigu o ocu i majci.

14.5. Iz iskaza svjedoka Kornelije Žerić, Igora Florijanića, Željke Šuart, Nenada Florijanića, Anice Išek i Ivana Iška proizlazi da su stranke odnosno općenito članovi obitelji Žerić imali dobar odnos u vrijeme kada su živjeli u Njemačkoj te da između njih nije bilo nikakvih problema.

14.6. Iz navedenih iskaza proizlazi da je tuženik do trenutka očeve smrti ispoštovao tj. ispunio svoje ugovorne obveze prema ocu kao osobi u čiju je korist također ugovoreno davanje uzdržavanja. Zbog navedenog tuženik smatra da je temeljem predmetnog Ugovora iza oca stekao 1/2 dijela nekretnine jer se radilo, kako tvrdi, o bračnoj stečevini oca u 1/2 dijela.

14.7. Iz iskaza tužiteljice i njezine kćeri, tuženikove sestre Edite Hren, koje iskaze u tom dijelu tuženik nije opovrgnuo niti tvrdi drugačije, proizlazi da je kuća građena zajednički od strane oboje supružnika od 1979. te da je, kako to navodi Edita Hren, u trenutku kad je prenesena na tuženika (Ugovor sklopljen 1999.) bila u sadašnjem stanju (osim krova na garaži). Iz iznesenog proizlazi da se doista radilo o bračnoj stečevini tužiteljice i njezinog supruga Ismeta Žerića, no s obzirom na vrijeme stjecanja te imovine, ovdje valja primijeniti tada važeći Zakon o braku i porodičnim odnosima ("Narodne novine" broj 11/78, 27/78, 45/89, 59/90, 25/94 i 162/98, dalje: ZBPO). Prema čl. 271. ZBPO imovina koju su bračni drugovi stekli radom za vrijeme trajanja bračne zajednice ili potječe iz te imovine, njihova je zajednička imovina kojom oni, sukladno čl. 277. st. 1. ZBPO raspolažu sporazumno, te sukladno st. 2. tog članka svojim udjelom u zajedničkoj imovini jedan bračni drug ne može samostalno raspolagati niti ga opteretiti pravnim poslom među živima. Sukladno čl. 278. st. 1. ZBPO bračni drugovi mogu sporazumno podijeliti bračnu imovinu tako da odrede suvlasničke dijelove koji se sporazum zaključuje u pismenom obliku (st. 2.). Prema čl. 281. st. 1. ZBPO kod utvrđivanja suvlasničkih dijelova udio bračnog druga u zajedničkoj imovini određuje se prema njegovom doprinosu u stjecanju te imovine. Nadalje, sukladno čl. 57. st. 1. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima ("Narodne novine" broj 91/96, 68/98; koje su odredbe bile na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora, dalje: ZV) stvar je u zajedničkom vlasništvu kad na nepodijeljenoj stvari postoji vlasništvo dviju ili više osoba (zajedničara) koje sve u njemu imaju udjela, ali veličina njihovih udjela nije određena, bez obzira na to što je određiva, a sukladno st. 3. istog članka kad je stvar na temelju zakona u zajedničkom vlasništvu dvaju ili više zajedničara, nema utjecaja na to činjenica da je u zemljišnim knjigama ili bilo gdje drugdje prikazana kao vlasništvo samo nekoga od njih, osim prema trećim osobama čije se povjerenje u prometu štiti. Sukladno čl. 61. st. 1. ZV zajedničkim stvarima zajedničari raspolažu zajednički, a pojedini od njih može stvarju raspolagati samo na temelju ovlasti koju su mu za to dali svi ostali.

14.8. Budući da je Ismet Žerić također potpisao predmetni Ugovor, sud utvrđuje da je s istim bio upoznat i suglasan što znači da je svojoj supruzi dao ovlaštenje da raspolaže njihovom imovinom u zajedničkom vlasništvu na način kako je to navedeno u Ugovoru. Pri tome je tuženiku, iako je tužiteljica bila upisana kao samovlasnica nekretnine, sasvim očigledno bila poznata ta činjenica da se radi o imovini stečenoj u braku od strane oboje supružnika budući da se i sam u odgovoru na tužbu poziva upravo na tu činjenicu. Kako se, dakle, radi o zajedničkom vlasništvu u kojem veličina udjela zajedničara nije određena, sud smatra da su neosnovani tuženikovi navodi da je predmetna nekretnina u 1/2 dijela bila suvlasništvo (kao bračna stečevina) Ismeta

Žerića koji je dio tuženik stekao po njegovoj smrti ispunjenjem ugovornih obveza prema ocu. Navedeno ne proizlazi, naime, niti iz odredaba samog Ugovora u kojem se niti u jednoj odredbi ne govori o bilo kakvom udjelu Ismeta Žerića u imovini kojom se raspolaže niti se prijenos bilo kojeg dijela imovine ugovora u svezi s protučinidbom tuženika prema Ismetu Žeriću. Suprotno tome, obveza uzdržavanja ugovorena je kao jedinstvena i nedjeljiva prema oba primatelja uzdržavanja u čiju je korist ugovoren u potpunosti isti sadržaj obveze davatelja uzdržavanja, uz zasnivanje potpuno istog tereta osobne služnosti u korist oba primatelja uzdržavanja te zabranu otuđenja nekretnine za života oboje primatelja uzdržavanja.

14.9. Iz navedenog, dakle, proizlazi da su oboje supružnika zajednički i suglasno raspolagali nekretninom u zajedničkom vlasništvu (bez podijele udjela tj. uspostave suvlasništva) uz obvezu davatelja uzdržavanja na davanje uzdržavanja ugovorenu jednako i nedjeljivo u odnosu na oba primatelja uzdržavanja zbog čega je davatelj uzdržavanja dužan u cijelosti ispuniti ugovor prema oba primatelja uzdržavanja kao protučinidbu za nekretninu u njihovom zajedničkom vlasništvu.

14.10. Čak i ukoliko bi se smatralo da je potrebno utvrditi udio zajedničara u ovoj zajedničkoj imovini odnosno njihove suvlasničke dijelove, isto se prema citiranoj odredbi čl. 281. st. 1. ZBPO određuje prema doprinosu bračnog druga u stjecanju te imovine. Tuženik, međutim, u tijeku podneska nije iznio nikakve navode u tom pogledu odnosno obrazložio zbog čega bi udio njegovog oca iznosio baš 1/2 dijela niti to proizlazi iz iskaza svjedoka iz kojih se može utvrditi samo da je kuća izgrađena zajednički bez ikakvih daljnjih obrazloženja odnosno dokaza o doprinosu pojedinog bračnog druga u toj izgradnji odnosno stjecanju imovine (osim što svjedokinja Edita Hren iznosi da je dio zemljišta tužiteljica naslijedila, a dio je kupljen zajednički).

15. Nadalje, sud ne smatra relevantnima tuženikove navode iznesene u podnescima i iskazu tuženika kojima ukazuje da je Ugovor sklopljen kada su otac i majka odlučili raspodijeliti imovinu (zbog očeve bolesti) te da je njegova sestra s time bila suglasna kao i navode kojima ukazuje da je ona, s druge strane, također dobila određenu imovinu (kao i očeva djeca iz prvog braka), a to budući da se ne radi o činjenicama relevantnim za Ugovor o doživotnom (dosmrtnom) uzdržavanju. Naime, niti sam tuženik ne tvrdi da bi se u konkretnom slučaju radilo o prividnom ugovoru o doživotnom (dosmrtnom) uzdržavanju koji prikriva neki drugi ugovor (npr. ugovor o ustupu i raspodjeli imovine za života), već i sam potvrđuje da je predmetna kuća pripala njemu uz obvezu da brine o ocu i majci, a što upravo i čini sadržaj ugovora o doživotnom (dosmrtnom) uzdržavanju.

16. Što se tiče zahtjeva tužiteljice za raskidom predmetnog ugovora zbog neizvršavanja tuženikovih ugovornih obveza u odnosu na tužiteljicu, na sporne okolnosti provedeno je saslušanje stranaka i svjedoka te je izvršen uvid u dokumentaciju u spisu.

17. Prije svega valja reći da u kontekstu ispunjavanja tuženikovih ugovornih obveza sud ne smatra relevantnima navode tužiteljice kako je ona sama financijski snosila svoje životne troškove, za što je u spis dostavila presliku računa o plaćenim režijama, a to iz razloga što je uvidom u predmetni Ugovor utvrđeno da nije ugovorena takva obveza davatelja uzdržavanja da snosi troškove režija pri čemu tuženik ističe da tužiteljica za to ima dostatna vlastita sredstva. I sama tužiteljica potvrđuje da joj u financijskom smislu ne treba pomoć te da joj je mirovina dovoljna, a isto proizlazi i iz iskaza tuženika i svjedokinje Edite Hren te supruge tuženika Kornelije Žerić kojima je,

kao bliskim članovima obitelji, zasigurno dobro poznata njezina financijska situacija. Stoga je bilo i nepotrebno pribavljanje izvoda iz bankovnog računa tužiteljice za posljednjih pet godina pa je taj tuženikov dokazni prijedlog odbijen kao nepotreban.

18. Što se tiče ugovorene obveze davatelja uzdržavanja na davanje potrebne odjeće i obuće tužiteljici, u tom dijelu tužiteljica nije imala neke posebne potrebe koje bi joj tuženik bio dužan osigurati, a da isto nije učinio, što također nedvojbeno proizlazi iz iskaza tuženika, svjedokinja Edite Hren i Kornelije Žerić, pa i same tužiteljice koja iskazuje da nikada nije od tuženika tražila da joj kupi neki komad odjeće ili obuće, a da bi on to odbio, pa ni u tom dijelu sud ne utvrđuje neispunjenje ugovorenih obveza od strane tuženika.

19. Kako je ranije rečeno, iz iskaza svjedoka Edite Hren, Kornelije Žerić, Igora Florijanića, Željke Šuart, Nenada Florijanića, Anice Išek i Ivana Išeka proizlazi da su stranke odnosno općenito članovi obitelji Žerić imali dobar odnos u vrijeme kada su živjeli u Njemačkoj te da između njih nije bilo nikakvih problema, a što u svojim iskazima potvrđuju i same parnične stranke. Iz iskaza tužiteljice, tuženika i Edite Hren utvrđeno je da se tužiteljica 2007., kada je umirovljena, vratila u Republiku Hrvatsku u predmetnu nekretninu u Trnovcu gdje i sada živi, a tuženik je ostao živjeti u Njemačkoj do 2022. Kod toga tužiteljica i sama iskazuje da je u periodu od 4 godine nakon povratka u RH imala životnog partnera (prijatelja) koji je umro prije otprilike 15-ak godina, te je nedvojbeno da tužiteljica u kući u Trnovcu živi sama. Nadalje, iz iskaza svjedokinje Edite Hren proizlazi da je prvih godina nakon povratka u Hrvatsku tužiteljica bila zdrava i samostalna te s njom nije bilo nikakve brige (što upućuje na zaključak i da joj u tom periodu nije bila potrebna pomoć), a da su njezini veći zdravstveni problemi počeli negdje u razdoblju od 2012. do 2015.

20. Uvidom u medicinsku dokumentaciju tužiteljice dostavljenu od Opće bolnice Varaždin utvrđeno je sljedeće:

- prema povijesti bolesti od 19. travnja 2014. – obrada zbog akutne lumbosialgije
- prema otpusnom pismu od 27. travnja do 4. svibnja 2014. – operacijsko liječenje hernije lumbalnog diska 28. travnja 2014. s otpustom na kućno liječenje do odlaska u Varaždinske Toplice na rehabilitaciju
- prema povijesti bolesti od 9. srpnja 2014. – kontrolni pregled na neurokirurgiji
- prema otpusnom pismu od 18. srpnja do 26. srpnja 2014. – učinjena operacija 21. srpnja 2014. (interlaminectomy L4-L5 sin., foraminotomia L5 sin., microdiscectomia L4-L5) s preporukom kod otpusta pridržavanja poštudnog režima i usmeno danih uputa do odlaska na stacionarnu fizikalnu rehabilitaciju
- prema povijesti bolesti od 5. siječnja 2015. – angina pektoris
- prema otpusnom pismu od 18. ožujka 2015. – učinjena operacija 16. ožujka 2015. ESI L5-S1 (u bolnicu zaprimljena 16. ožujka 2015. radi primjene lokalne steroidne infiltracije slabinske kralježnice)
- prema otpusnom pismu od 14. svibnja 2015. (zaprimljena u bolnicu 5. svibnja 2015.) s dijagnozom druga primarna koksartroza te je 6. svibnja 2015. učinjena operacija ugradnje totalne endoproteze lijevog kuka zbog uznapredovale koksartroze, s preporukom pri otpustu da hoda uz pomoć štaka uz djelomično opterećenje operirane noge i provođenje vježbi te za provođenje stacionarne rehabilitacije u Varaždinskim Toplicama

- prema otpusnom pismu od 19. svibnja 2015. – mehaničke komplikacije unutrašnje proteze zgloba s operacijom (repozicija komponenti endoproteze kuka, koja je ugrađena na operaciji 6. svibnja 2015.) uz preporuku mirovanja
- prema otpusnom pismu 1. travnja do 2. travnja 2017. – prijelom dna očne šupljine ("jučer oko 22h pala i udarila glavom, ne rekonstruirati događaj, probudila se ujutro na podu")
- prema povijesti bolesti od 7. rujna 2017. – kronična posttraumatska glavobolja
- prema otpusnom pismu od 8. svibnja do 14. svibnja 2018. cerebralni infarkt
- prema otpusnom pismu od 28. prosinca 2018. do 4. siječnja 2019. – cerebralni infarkt zbog tromboze cerebralnih arterija
- prema povijesti bolesti od 9. travnja 2019. – posljedice cerebralnog infarkta
- prema povijesti bolesti od 23. ožujka 2020. i 24. travnja 2020. te otpusnom pismu od 25. ožujka 2020. (boravak u bolnici od 23. ožujka 2020. do 25. ožujka 2020.) - prijelom rebra (udarilo ju drvo), kontuzija prsnog koša i ozljeda bubrega, uz poštedu od fizičkih aktivnosti pri otpustu
- prema povijesti bolesti od 5. lipnja 2020. – upala mokraćnog mjehura
- prema nalazu konzilijarnog pregleda od 2. rujna 2020. – nespecificirane bubrežne kolike
- prema povijesti bolesti od 17. ožujka 2021. – sindrom karotidne arterije, dovodi ju HMP pod uputnom dijagnozom CVI susp.
- prema povijesti bolesti od 30. travnja 2021. - sinkopa i kolaps
- prema otpusnom pismu od 14. kolovoza do 18. kolovoza 2021. – prolazni cerebralni ishemijski napadaj
- prema nalazu UZV od 24. studenoga 2021. - sindrom karotidne arterije (hemisferični), a prema UZV od 8. srpnja 2022. prolazni cerebralni ishemijski napadaj
- prema povijesti bolesti od 3. svibnja 2022. – bol u trbuhu i zdjelici, cholelithiasis, polyposis, vesicaefellae
- prema otpusnom pismu od 25. kolovoza do 30. kolovoza 2022. – drugi periferni vertigo, dovezena kolima HMP pod dg. CVI susp.
- prema povijesti bolesti od 26. siječnja 2023. – glavobolja, dovezena po HMP
- prema elektroencefalografskom nalazu od 30. rujna 2024. – sindrom karotidne arterije, a prema istovrsnom nalazu od 25. ožujka 2025. – sinkopa i kolaps
- prema povijesti bolesti od 18. veljače 2025. – sindrom karotidne arterije
- prema povijesti bolesti od 23. ožujka 2025. – površinske ozljede glave (u anamnezi se navodi da se probudila s hematomom, ne zna kako se ozlijedila, ne sjeća se da je pala)
- prema povijesti bolesti od 24. ožujka 2025. – epilepsija, u anamnezi se navodi da se jučer ujutro probudila i primijetila masnicu lijevog oka i hemitoraksa, događaja se ne sjeća i ne rekonstruirati ga, nitko nije bio prisutan kada se dogodio
- prema povijesti bolesti 29. prosinca 2025. – nespecificirane bubrežne kolike.

21. Iz ove medicinske dokumentacije proizlazi da je tužiteljica u periodu od 2014. pa nadalje u 10-ak navrata bila hospitalizirana zbog različitih zdravstvenih razloga, uključujući i dva operativna zahvata na kralježnici te dva na kuku o kojima suglasno iskazuju tužiteljica i svjedokinja Edita Hren koje suglasno navode i da je tužiteljici nakon ovih operativnih zahvata upravo svjedokinja Edita Hren pružala svu potrebnu skrb: brigu o higijeni, prehrani, pranju rublja i svu drugu potrebnu brigu za bolesnika koji se ne može kretati, i to bilo da je ova svjedokinja dolazila tužiteljici kući

ili je tužiteljica boravila kod nje za vrijeme oporavka nakon operacija, posjećivala ju je u bolnici i na rehabilitaciji, nosila joj potrebne stvari. Osim nakon operativnih zahvata, prema suglasnim iskazima tužiteljice i svjedokinje Edite Hren, Edita Hren je u čitavom razdoblju od povratka tužiteljice u RH do danas tužiteljici pružala i svu drugu potrebnu skrb vezanu uz njezino zdravstveno stanje – vozila ju u bolnicu i liječnici opće prakse što je vidljivo i u ispisu zdravstvenog kartona tužiteljice, a proizlazi i iz iskaza svjedokinje Danijele Bosak. Navedeno potvrđuje u svom iskazu i svjedokinja dr. Nives Topolnjak Sabati koja navodi da je u svim navratima kada je to zabilježeno u zdravstvenom kartonu tužiteljice (19. veljače 2018., 26. ožujka 2020., 19. kolovoza 2021. i 21. veljače 2024., kako je to utvrđeno i uvidom u sam zdravstveni karton) telefonski komunicirala s tužiteljčinom kćeri koju je ujedno i obavijestila o potrebi da tužiteljica više ne dolazi sama upravo iz razloga što je na pregledu kći bila u pratnji tužiteljice, dok tuženika nije vidjela.

22.1. Što se tiče tuženikove skrbi o tužiteljici nakon što je ona preselila u Hrvatsku, a tuženik još živio u Njemačkoj (do 2022.), on je u jednom navratu skrbio za tužiteljicu zbog njezinog zdravstvenog stanja i to kada se 2010. nalazila kod njega u posjeti, o čemu su suglasno iskazivali tužiteljica, tuženik i njegova supruga i to na način da joj je tuženik organizirao liječničku skrb, no u svim ostalim slučajevima kada je za to kod tužiteljice postojala potreba zbog zdravstvenih razloga, o tome je brigu vodila njegova sestra. Naime, kada je izričito upitan je li ikada tužiteljicu njegovao u bolesti odgovorio je da mu to pitanje nije jasno, a nakon što je pitanje precizirano na način je li tužiteljicu u bolesti previjao, prao, kupao, davao piće, hranu, mijenjao posteljinu, postupao sukladno uputama liječnika, punomoćnik tuženika ovom se pitanju usprotivio navodeći da ove obveze nisu navedene u Ugovoru, no sud je ovo pitanje dozvolio smatrajući da iz sadržaja predmetnog Ugovora proizlazi da se davatelj uzdržavanja obvezao primateljici uzdržavanja njegovati je u slučaju bolesti i pobrinuti se za potrebitu liječničku pomoć te za lijekove, zbog čega je upravo to jedno od relevantnih pitanja za ispunjenje obveza po Ugovoru, nakon čega je tužitelj iskazao da ovo nije obavljao jer po Ugovoru to nije tako definirano niti je medicinski to tako rečeno, a niti mu je bilo preneseno zbog čega ne zna na koji način bi mogao ispunjavati takve obveze ukoliko za njih nije znao. Dio iskaza tužitelja da Ugovorom to tako nije definirano sud ne smatra uvjerljivim budući da radnje navedene preciziranim pitanjem upravo i predstavljaju način izvršavanja skrbi za bolesnika u slučaju bolesti, a što sud smatra jasnim svakom medicinskom i pravnom laiku, pogotovo nakon operacije kralježnice i kuka kod čega je sasvim očigledno da je bolesnik nakon takvih operacija barem otežano pokretan, kako to proizlazi i iz iskaza liječnice dr. Nives Topolnjak Sabati, a i iz medicinske dokumentacije tužiteljice u kojoj se pri otpustu iz bolnice navode preporuke fizikalne rehabilitacije, mirovanja, poštediti od fizičke aktivnosti. Na jednako pitanje u pogledu pružanja pomoći od strane tuženika tužiteljici u slučaju bolesti odnosno kada je bila nepokretna svjedokinja Kornelija Žerić iskazala je da bi suprug i ona organizirali nekog profesionalnog ili bi čak i ona sama došla da joj pruži njegu da su znali da je situacija takva da je tužiteljica nepokretna. Ovo pitanje sud je dozvolio unatoč protivljenju punomoćnika tuženika istom smatrajući da su neosnovani razlozi za to odnosno da svjedokinja u ranijem dijelu davanja iskaza nije izričito odgovorila na ovako postavljeno pitanje u kojem je bio točno preciziran način skrbi, a osim toga pitanje je vremenski precizirano jer se traži odgovor na pitanje je li tuženik ikada, dakle u bilo kojem razdoblju, pružio takvu njegu. Svjedokinja Kornelija Žerić također je iskazala da su se tužiteljica, Edin i Edita dogovorili da nakon operacija tužiteljica boravi kod Edite, a da su tuženik i ona imali kakvo drugo saznanje da joj je potrebno pružiti pomoć, oni bi to

tužiteljici organizirali. Iz ovakvih odgovora tuženika i svjedokinje proizlazi da tuženik, nakon što je tužiteljica preselila u RH, ni u jednom navratu nije vodio brigu o tužiteljici nakon njezinog boravka u bolnici, kod čega tuženik i svjedokinja ukazuju na tuženikovu neinformiranost o tužiteljčinom stanju.

22.2. Tako je u pogledu svojih saznanja za takva zdravstvena stanja i potrebu tužiteljice za njegu u bolesti tuženik iskazao da su mu neki zdravstveni problemi tužiteljice bili poznati, a za neke je saznao tek kasnije, pa mu je tako otprilike 2014. unaprijed najavljeno da će tužiteljica ići na operaciju kralježnice na što ju je pitao je li joj potrebno nešto oko toga rješavati, ali tužiteljica je rekla da ne treba, da je sve s liječnicima dogovoreno i da će poslije boraviti kod sestre, a nakon što se vratio u RH majka mu je jedino još rekla, i to prethodne godine, da ide na rehabilitaciju u Varaždinske Toplice na što joj je on ponudio da je može voziti, ali je ona rekla da to nije potrebno, no tada mu nije rekla radi čega ide na rehabilitaciju, dok je za ostale operacije saznao tek kasnije kada je majka već bila u bolnici o čemu ga je obavještavala sestra. Budući da je u to vrijeme bio zaposlen u Njemačkoj te nije mogao u kratko vrijeme uzeti godišnji odmor, čuo se s majkom koja mu je rekla da je zbrinuta, da će se vidjeti kad dođe, a nije se radilo o ničem opasnom da bi morao doći odmah. U tim situacijama nikada nije spomenula da joj treba bilo kakva pomoć iako joj je on nudio. U vrijeme kada je tužiteljica još živjela u Njemačkoj, vozio ju je liječniku i nabavljao lijekove u apoteci, a nakon toga to nije trebalo jer je on sama isticala da je samostalna i da vozi auto te da će se čuti ako bi bilo nešto drugačije. U nekoliko navrata pitao ju je da mu pokaže svoj zdravstveni karton, ali je ona rekla da to nije potrebno i da ga ne želi zamarati. S liječnicom opće prakse svoje majke nije komunicirao jer mu je ona rekla da za to nema potrebe jer ima sve pod kontrolom. Nekoliko puta pitao je tužiteljicu zašto on ne ide s njom liječnici, zašto stalno ide sestra jer je on želio čuti kakvo je njezino zdravstveno stanje. Iz ovog iskaza tuženika zapravo proizlazi da on niti sam ne tvrdi da je nakon povratka tužiteljice u RH vodio brigu u pogledu tužiteljčinih zdravstvenih potreba u smislu njege i pružanja pomoći kod oporavka od operacija i odvoženja k liječniku, a kao razlog za to višekratno ističe da je on uvijek i u tom pogledu majci nudio pomoć, no da je ona to otklonila kao nepotrebno.

23.1. Osim u pogledu zdravstvenog stanja, tužiteljici je, po njezinom iskazu, pomoć bila potrebna i u vezi radova oko kuće i okućnice koju je sama održavala, kosila, brinula o svim popravcima, a u tome su joj pomagali kći Edita, susjedi i Editini prijatelji koje je Edita organizirala i angažirala da joj pomognu, pa su joj tako pomagali primjerice u sječi živice, košnji trave, pospremanju drva za zimu, čišćenju i održavanju malog vinograda koji se nalazio iza kuće, i to unazad zadnjih 10 godina.

23.2. Navedene činjenice proizlaze i iz iskaza svjedokinje Edite Hren koja također iskazuje da su tužiteljici, nakon što to više zbog problema s kralježnicom sama nije mogla, u košnji trave pomagali odnosno kosili travu članovi obitelji ove svjedokinje (sin, suprug, pokojni svekar), a da u zadnje vrijeme tužiteljica plaća čovjeka koji joj to radi, te da je za neke veće poslove oko kuće ova svjedokinja znala angažirati treće osobe, primjerice za rušenje starih brajdi odnosno betonskih stupova, za čišćenje podruma nakon poplave, za pospremanje drva, što u svojim iskazima potvrđuju i svjedoci koji su sudjelovali u tim radovima i to Davor Zgrebec, Danijela Bosak i Rajko Baroš, kao što i sam tuženik potvrđuje da je točno da su treće osobe odrađivale neke poslove oko kuće. Iako kod toga tuženik dodaje da mu se majka požalila da se te osobe opijaju čemu se ona protivila, tužiteljica je iskazala kako je točno da ne želi da se oni koji dolaze opijaju, no na pitanje je li tuženik tada ponudio da će on sam nešto pomoći, iskazuje da s tuženikom dalje oko toga ništa nije razgovarala. Štoviše,

tužiteljica je iskazala da su joj tuženik i njegova supruga samo naređivali što treba napraviti, ali sami oko toga nisu ništa učinili niti su angažirali nekoga trećega da odradi te poslove.

23.3. U pogledu održavanja kuće i okućnice tuženik navodi da je primjerice u pogledu košnje trave pitao tužiteljicu je li joj potrebno, ako on nije prisutan, da angažira nekoga i plati da to pokosi, na što je ona rekla da ima nekoga tko kosi i kome plaća, a osim toga u nekoliko je navrata i njegov punac koji također živi u Trnovcu (svjedok Ivan Išek) došao pokositi, pa je čak i čistio tlakovce, a što proizlazi i iz iskaza svjedoka Kornelije Žerić, Željke Šuart i samog Ivana Išeka (koji iskazuje da je kod tužiteljice kosio, slagao drva, čistio tlakovce, popravljao vrata), iako kod toga niti jedna od ovih osoba nije detaljnije navela u kojem vremenskom periodu i koliko često je ovaj svjedok to radio, osim što on sam navodi da je to činio u više navrata do 2024., a niti je li ga za obavljanje ovih poslova angažirao baš tuženik ili je to svjedok činio po vlastitom nahođenju kao pomoć tužiteljici kao majci njegovog zeta.

23.4. Što se tiče održavanja kuće, svjedokinja Edita Hren navodi da tužiteljica sama počisti koliko može, a i jedna žena joj dolazi jedanput do dva puta mjesečno malo detaljnije počistiti (a angažman ove ženske osobe potvrđuje i svjedok Igor Florijanić koji navodi da ista osoba dolazi čistiti i kod njega i Edite Hren) te je i svjedokinja Edita Hren tu za sve ostalo što majci treba pa joj je tako pomagala kupiti drva, obavlja za nju svu veću nabavu, kada je tužiteljica bolesna ili nije dobro nosi joj hranu te pere rublje iako si tužiteljica većinom kuha sama, a i inače kada se dobro osjeća, sama brine o sebi. Na isti način iskazuje i tužiteljica koja navodi da još uvijek može samostalno živjeti te niti ne traži pomoć od nikoga ako baš ne treba, sama nosi drva, sama kuha, održava red u kući, pere rublje, a kad ne može, da to čini njezina kći.

24.1. Tuženik je iskazao da je tužiteljica na njegove upite da li joj nešto treba da joj organizira i financira da joj netko pomogne, uvijek odgovarala da ne treba, da je Edita blizu i da je sramota da netko drugi dolazi. Kod toga tuženik iskazuje da sa sestrom nije dogovarao nešto u tom smislu da ona pomaže majci, već je ona sama rekla da će joj pomoći, ali je Editi rekao da mu kaže ako bilo što treba. Svjedokinja Kornelija Žerić također iskazuje da su oni s Editom uvijek komunicirali te joj je njezin suprug rekao da će joj pomoći ako bilo što treba, no ni tužiteljica ni Edita od tuženika nikada to nisu tražile.

24.2. Svjedokinja Edita Hren iskazala je da joj tuženik nikada nije ponudio pomoć niti je ona od njega tražila kakvu pomoć u vezi majke jer je smatrala svoju brigu o majci svojom moralnom obvezom, a kako je iskazala, nije mu nitko zamjerio ni što majku nije posjećivao u bolnici u vrijeme kada je živio u Njemačkoj jer je tada to bilo razumljivo. Također je iskazala da s njim nije razgovarala ni o poduzimanju drugih poslova koji se tiču održavanja kuće (poslova oko vinograda, čišćenja podruma i dr.) jer je tuženik tada bio u Njemačkoj, a majka je rekla da te poslove treba napraviti, a te je poslove obavljala do trenutka kada su se između nje i tuženika odnosi pogoršali. Iz njezinog iskaza također proizlazi da su tuženik i ona bili nerazdvojni do kasnijeg perioda kada su se njihovi odnosi pogoršali (nakon povratka tuženika u Republiku Hrvatsku) te da ga je ona o svemu obavještavala (a što proizlazi i iz iskaza tuženika i njegove supruge Kornelije Žerić).

24.3. S druge strane tužiteljica iskazuje da tuženik i njegova supruga nisu niti pitali za nju, kako joj je niti da li joj što treba, a u dopuni iskaza tužiteljica je navela da je nekad tuženiku možda i rekla da joj nešto ne treba, ali da joj je pomoć bila potrebna. Kod toga se naglašava da tužiteljica nije iskazivala o tome da je u periodu kada su obiteljski odnosi (između tužiteljice, tuženika i svjedokinje Edite Hren) bili dobri od

tuženika izričito tražila njegov angažman u izvršavanju obveza po ugovoru, kod čega i iz iskaza svjedokinje Edite Hren proizlazi zaključak da im je, kada je tuženik živio u Njemačkoj, bila prihvatljiva situacija da je ona angažirana u skrbi oko majke (tužiteljice). Da je doista između stranaka i svjedokinje Edite Hren postojala suglasnost s takvim načinom vođenja brige o tužiteljici od strane njezine kćeri koja živi u njezinoj blizini u vrijeme kada je tuženik živio u inozemstvu proizlazi i iz činjenice da je upravo u tom razdoblju tužiteljica u mnogo navrata bila hospitalizirana, a da je svjedokinja Edita Hren u tim prilikama vodila brigu o njoj i o tome obavještavala tuženika, dok ga o poduzimanju potrebnih poslova oko kuće niti nije obavještavala, pri čemu su svi oni u to vrijeme bili u dobrim odnosima te ni tužiteljica ni Edita Hren ne tvrde da su u tom periodu tražile tuženikov angažman, a svjedokinja Kornelija Žerić, tuženikova supruga, štoviše, nije niti znala za postojanje predmetnog Ugovora do 2018.

24.4. Stoga valja reći da se u situaciji kada je, uz izričitu ili prešutnu suglasnost ugovornih strana, treća osoba (Edita Hren), a ne tuženik, vodila brigu o tužiteljici, navedeno ne može smatrati neispunjavanjem tuženikovih ugovornih obveza ako su očigledno sve uključene osobe (tužiteljica, tuženik i Edita Hren) bile suglasne s takvim načinom vođenja brige o tužiteljici.

25.1. Međutim, nakon što se tuženik vratio u Republiku Hrvatsku (2022. godine) svjedokinja Edita Hren i tužiteljica suglasno navode da se ništa nije promijenilo u smislu tuženikove brige o tužiteljici te svjedokinja iskazuje da je ona tuženiku u jednom događaju 2023. ukazala da su to njegove obaveze prema Ugovoru nakon čega su se njihovi odnosi pogoršali.

25.2. Tuženik i njegova supruga, kao i svjedok Igor Florijanić, iskazuju pak o događaju iz 2018. u kojem je u ugostiteljskom objektu "Quattro" Edita Hren verbalno napala tuženika u vezi predmetnog ugovora tražeći polovicu kuće, no iz njihovih iskaza proizlazi i da su nakon tog događaja njihovi međusobni odnosi bili u redu (tuženik spominje zajednička slavlja kao dokaz istih) te tuženik navodi da je takav zahtjev njegova sestra istaknula i u razgovoru nakon majčinog boravka u bolnici u kolovozu 2022., a nakon toga iskazuje o događaju kada je dobio odvjetničku opomenu u rujnu 2023. Tako i svjedokinja Kornelija Žerić iskazuje o pogoršanju odnosa između njezinog supruga i Edite zbog nesuglasica oko imovine koje su se pojavile u događaju 2018., nakon čega su tuženik i njegova sestra i dalje normalno komunicirali, da bi se ti odnosi kasnije pogoršali i to kada je njezin suprug dobio odvjetničku opomenu.

25.3. Slijedom navedenih iskaza očigledno je da su se međusobni odnosi tuženika i Edite Hren pogoršali nakon tuženikovog povratka u RH, kada ova svjedokinja više nije bila suglasna s time da ona vodi brigu o majci s obzirom na takvu ugovornu obvezu tuženika. Iako kao motiv za takvo postupanje svjedokinje tuženik iznosi njezine imovinske interese u pogledu predmetne nekretnine, sud smatra da je ovo nebitno za predmetni spor u kojem je relevantno samo pitanje ispunjavanje tuženikovih obveza po Ugovoru. Naime, ako iz nekog razloga (pri čemu ovdje nije bitno koji je to razlog) treća osoba koja nije stranka ugovora više ne želi voditi brigu o tužiteljici, tada je sasvim očigledno da ta briga sukladno Ugovorom o doživotnom uzdržavanju preuzetim obvezama pada na tuženika.

25.4. Kod toga valja reći da svjedok Davor Zgrebec iskazuje da mu je tužiteljica u jednom razgovoru prije otprilike 3-4 godine rekla da želi rasporediti imovinu na Editu i Edina budući da je boležljiva te je već više puta bila u bolnici za koje je vrijeme brigu o njoj vodila Edita, pa ne bi bilo fer da ona ništa ne dobije, a navedeno sud smatra logičnim u situaciji u kojoj davatelj uzdržavanja ne izvršava svoje obveze po ugovoru,

već to čini treća osoba unatoč zahtjevu primatelja uzdržavanja usmjerenom na ispunjavanje obveza po ugovoru.

26. Naime, kako je rečeno, Edita Hren iskazala je da je ona tuženiku 2023. skrenula pažnju na to da je skrb o tužiteljici njegova obveza po Ugovoru, a u to vrijeme i tužiteljica je (očigledno i zbog odbijanja kćeri da vodi daljnju brigu o njoj, što tuženik tumači kao njezin pritisak na tužiteljicu) smatrala da tu brigu treba voditi tuženik što je vidljivo i iz činjenice da se tužiteljica 2023. obratila odvjetnicima radi pokretanja postupka radi raskida Ugovora zbog neispunjavanja tuženikovih obveza.

27.1. Tako iz opomene pred tužbu od 31. kolovoza 2023. upućene tuženiku proizlazi da istim tužiteljica putem svoje tadašnje punomoćnice odvjetnice Romine Štaba poziva tuženika na postizanje mirnog dogovora s obzirom na izostanak ispunjenja njegovih obveza iz predmetnog Ugovora o doživotnom uzdržavanju, dok iz nacrtu tužbe od 3. siječnja 2024. i to točke 3. proizlaze navodi o tome kako tuženik ni na koji način ne ispunjava preuzete obveze, da tužiteljica sama snosi troškove života i bez tuženikove pomoći brine za svoje osnovne egzistencijalne i životne potrebe što joj je zbog njezine starije dobi izrazito teško, da stalno mora moliti pomoć trećih osoba kako bi si osigurala čisti prostor i čistu odjeću, medicinsku skrb i pomoć, pomoć kod nabavke lijekova, namirnica, hrane, odjeće i obuće te da joj tuženik nije osigurao i ne želi osigurati, iako ga je to molila u više navrata, zadovoljavanje ni minimalnih potreba prosječnog čovjeka kao što su redovita prehrana, pranje odjeće, nabava lijekova, održavanje higijene životnog prostora i sl.

27.2. Svjedokinja Romina Štaba iskazala je da je na prvom sastanku s tužiteljicom kada ju je tužiteljica angažirala bilo riječi u vezi toga da tuženik nije bio pri ruci, da negdje drugdje živi te da tužiteljici fali kontakta s njime, time da je dopis od 31. kolovoza 2023. u kojem se navodi "izostanak ispunjenja obveza iz predmetnog Ugovora" kao i nacrt tužbe (točka 3. nacrtu) sastavila na temelju navoda tužiteljice. Tužiteljica iskazuje da se odvjetniku tada obratila iz istih razloga zbog kojih je podnijela ovdje predmetnu tužbu, te i svjedokinja Edita Hren iskazuje o tome da je tužiteljica i prije ovog postupka htjela podići tužbu jer nije bila zadovoljna sa situacijom, da joj je sama tužiteljica rekla da je mnogo puta prije toga sjela s tuženikom i rekla mu da se nešto mora promijeniti u smislu da se više brine o njoj i preuzme odgovornost kako se obvezao ugovorom.

27.3. Nadalje, iz iskaza svjedoka Josipa Kozjaka, tadašnjeg punomoćnika tuženika kojeg je on angažirao po primitku opomene pred tužbu, kao i iskaza svjedokinje Romine Štaba proizlazi da su stranke i njihovi punomoćnici održali zajednički sastanak na temu predmetnog Ugovora. Svjedok Josip Kozjak kod toga navodi da je njegov dojam bio da tužiteljica nije inicirala taj postupak budući da su stranke normalno razgovarale i imale normalni kontakt, već da je to inicirala tuženikova sestra iako ne zna zbog kojih razloga odnosno da je tuženikova sestra majku dovela odvjetniku da se inicira postupak te da je tužiteljica spominjala nešto u smislu da ona nema interesa za raskidom Ugovora i pokretanjem postupka; da je na sastanku dotaknuto ispunjenje obveza po Ugovoru za koje je bilo rečeno da je do tada bilo sve u redu te su to konstatirali i na zapisniku koji su svi potpisali te je rečeno da će se obveze nadalje ispunjavati, no nije se išlo u detalje o konkretnim radnjama koje bi tuženik bio dužan poduzeti u ispunjavanju tog Ugovora, već u smislu održavanja kontakata, generalno ispunjavanja obveza po zahtjevima tužiteljice te da je kontakt između njih stalni i generalno ako tužiteljica nešto treba da joj se pomogne.

27.4. Svjedokinja Romina Štaba iskazala je da su na zajedničkom sastanku stranke izgubile odnose, da je nakon toga tužiteljica odlučila da neće podići tužbu te da je vjerojatno bilo rečeno da će tuženik, s obzirom na to da su se stranke pomirile, dalje postupati po tom Ugovoru. Iskazuje i kako je nakon toga sastavila Izjavu od 4. ožujka 2024., koja je priložena u spis, iz čijeg sadržaja proizlazi da tužiteljica potvrđuje da je na prvi sastanak u Odvjetničko društvo došla s Editom Hren, da je razgovarala s odvjetnicom i davala upute te je bila suglasna da razgovoru bude prisutna i njezina kći, potvrdila je da se suglasila s komunikacijom putem kćerinog e-maila, da je naknadno telefonski razgovarala s odvjetnicom te izjavila da joj je kći pokazala nacrt tužbe, ali s istim nije suglasna, opoziva potpisanu punomoć te ne želi pokretati nikakve daljnje postupke. Iako je tuženik prigovarao iskazu ove svjedokinje kao lažnom navodeći da je u suprotnosti s iskazom svjedoka Kozjaka, sud ne smatra osnovanim ovaj navod jer je svaki od svjedoka po svom sjećanju iskazivao o činjenicama koje su mu bile poznate u vezi zastupanja svoje stranke i to u pogledu radnji koje je svaki od njih poduzeo u tom zastupanju, a niti su njihovi navodi koji se tiču zajedničkog sastanka bili u toj mjeri bitno različiti, naime oboje su potvrdili da su stranke izgubile odnose te dogovorile da će tuženik postupati po Ugovoru. Iako svjedokinja Štaba ne iskazuje kao svjedok Kozjak da su stranke utvrdile da je izvršavanje tuženikovih obveza do tada bilo u redu, oboje su potvrdili da je ono što se događalo na sastanku i pismeno sastavljeno u pismenu koje su potpisali svi sudionici sastanka. Osim toga, sud ne smatra osnovanim niti tuženikove navode kojima prigovara iskazu svjedokinje Romine Štaba o tome da je ista bez ičijeg pitanja spominjala treću osobu i negirala njezin utjecaj na svoj rad (što je suprotno tuženikovim navodima u ovom postupku o utjecaju Edite Hren) budući da je svjedokinja objašnjavala sadržaj Izjave od 4. ožujka 2024. jer joj je ista bila predložena prilikom davanja iskaza, a u toj je Izjavi bilo navedeno da je tužiteljica došla u društvu Edite Hren i bila suglasna s njezinim prisustvom i komunikacijom putem njezinog e-maila, zbog čega se svjedokinja referirala na sadržaj te Izjave i objasnila svoje profesionalne razloge zbog kojih je sastavila takvu Izjavu, pogotovo zato što je tužiteljica odustala od podnošenja tužbe. Ne stoji niti prigovor tuženika da svjedokinja nije objasnila odnosno odgovorila na pitanje s kojim dijelom nacrt tužbe tužiteljica nije bila suglasna, kako to stoji u Izjavi od 4. ožujka 2024., budući da je svjedokinja odgovorila da se to odnosi na činjenicu da je tužiteljicu telefonom nazvala i pitala je da li je pročitala tužbu koju joj je poslala putem kćerinog e-maila na što je ona rekla da ne želi podnijeti tužbu, a nije joj rekla je li neki dio tužbe točan ili netočan ili sl.

27.5. Kako je ranije obrazloženo, iako su svjedoci Josip Kozjak i Romina Štaba iskazivali o tome, sud nije mogao uzeti u obzir dokazni prijedlog tuženika za pribavu dodatne dokumentacije sastavljene na zajedničkom sastanku stranaka i njihovih punomoćnika iz koje bi bilo vidljivo što su stranke točno utvrdile i dogovorile na tom sastanku, no nesporno je na temelju tih iskaza da su stranke u tom trenutku postigle dogovor da se Ugovor ne raskida, već da se izvršavanje Ugovora nastavlja pri čemu svjedokinja Romina Štaba u tom dijelu nije detaljnije iskazivala, dok je svjedok Kozjak iskazao da se nije dogovaralo o konkretnim radnjama tuženika, već o održavanju kontakata, generalno ispunjavanju obveza po zahtjevima tužiteljice, da je kontakt između njih stalni i da joj tuženik pomogne ako joj nešto treba. Navedeno nije u suprotnosti s iskazom tužiteljice o tome da je tuženik obećao da će sve biti u redu, da će izvršavati obveze po Ugovoru, a ona se nadala da će barem češće kontaktirati zbog čega i nije pokretala daljnji postupak (a iz ovog dijela iskaza vidljivo je i da je točan dio iskaza svjedokinje Štabe da se u Izjavi od 4. ožujka 2024. nije radilo o nesuglasnosti tužiteljice sa sadržajem nacrt tužbe, već o njezinom odustanku od pokretanja postupka). U dopunskom iskazu tužiteljica također obrazlaže da je na sastanku s

odvjetnicima rekla da želi više kontakata iz razloga što je htjela da tuženik više radi po kući, da ponekad uzme dva dana dopusta, da joj dođe pomoći kao što je odlazio pomoći svojem puncu. Tuženik i sam također iskazuje da je majka rekla da želi više kontakata.

27.6. Stoga na temelju ovih iskaza sudionika zajedničkog sastanka, sud kao nedvojbeno utvrđuje da je tužiteljica na tom sastanku izrazila zahtjev tuženiku da stranke imaju češći i stalan kontakt očigledno kako bi tužiteljica osigurala izvršavanje tuženikovih ugovornih obveza.

28.1. Međutim, tužiteljica navodi da je nakon tog sastanka situacija bila još i gora, s tuženikove je strane dobila ružne i ponižavajuće riječi te on i nadalje nije izvršavao nikakve obveze po Ugovoru, nije joj ni u čemu pomagao ni pitao za nju, a upravo činjenicu da tuženik nije izvršavao sve što je obećao, tužiteljica navodi kao razlog da je nakon potpisivanja Izjave od 4. ožujka 2024. podnijela ovdje predmetnu tužbu. Iskazala je da su njihovi telefonski kontakti vrlo slabi, godišnje se čuju možda 2-3 puta, a takva situacija traje još od kada se vratio iz Njemačke pa i prije toga.

28.2. Iz dopisa Hrvatskog Telekom d.d. od 26. veljače 2026. i A1 Hrvatska d.o.o. od 3. ožujka 2026. proizlazi da u razdoblju od proteklih 12 mjeseci (za koje su razdoblje sačuvani podaci sukladno zakonskim propisima) između telefonskih brojeva koje je tužiteljica precizirala u svom dokaznom prijedlogu za traženje podataka kao brojeve stranaka (a koje brojeve tuženik nije osporio) nema registriranih podataka o odlazno – dolaznom telekomunikacijskom prometu (prema dopisu HT d.d.) odnosno prema dopisu A1 Hrvatska d.o.o. u okviru odlaznih poziva s broja 091/616-5245 (broj koji koristi tuženik po neosporenim navodima tužiteljice) ne nalazi se broj 099/709-3822 (broj koji koristi tužiteljica), a što govori u prilog tužiteljinih navoda o izostanku telefonskih kontakata između stranaka.

28.3. Tuženik iskazuje, kako je rečeno, da je majka na zajedničkom sastanku s odvjetnicima rekla kako želi više kontakata te da je nakon toga tako i bilo, telefonirali su si, slali si poruke, kada je počela sezona bio je manje fizički prisutan budući da radi u turizmu te je bio na moru, ali su bili u kontaktu telefonom i to možda jednom u 2 do 3 tjedna, što je bilo manje jer je bila sezona. U daljnjem dijelu iskaza, odgovarajući na pitanje zbog čega je tužiteljica na sastanku s odvjetnicima 2024. izjavila da želi više kontakata, tuženik je iskazao da ne zna razlog za to jer niti je prije toga bilo manje kontakata niti je poslije bilo više te su u njegovim očima oni normalno kontaktirali i prije i poslije toga i normalno funkcionirali kao obitelj. U prilog tome iskazuje o zajedničkim proslavama, primjerice o proslavi njegovog 40-og rođendana 2019., no valja reći da se radi o periodu prije spomenutog zajedničkog sastanka 2024. na kojem je tužiteljica zatražila više kontakata. Upravo iz tuženikove izjave da je situacija u pogledu učestalosti kontakata i nakon tog zajedničkog sastanka s odvjetnicima bila ista odnosno da nije bilo ni više ni manje kontakata, proizlazi da se u tom pogledu kontaktiranja između stranaka situacija nije poboljšala u smislu veće učestalosti kontakata koje je tužiteljica na zajedničkom sastanku zatražila, tim više što je tuženik iskazao i da je s tužiteljicom u periodu od 2007. do 2022. (kada nije živio u RH) bio u telefonskom kontaktu otprilike 1 do 2 puta tjedno. Iako je tuženik iskazivao i o starom mobitelu s njemačkim brojem koji nije registriran u RH putem kojeg je komunicirao s tužiteljicom, a navodi i da je komunicirao viber porukama koje se ne vide u ispisima, valja reći da ovi navodi nisu ničime dokazani, a nije ni precizirao kada se, u kojem periodu i koliko učestalo odvijala komunikacija tim mobitelom.

28.4. U pogledu učestalosti svojih dolazaka u periodu nakon održanog sastanka 2024. tuženik iskazuje da je tijekom 2025. kod tužiteljice bio početkom 2025. (kada mu

je tužiteljica i rekla da je pokrenula ovaj postupak kod suda), zatim u veljači, svibnju, srpnju, krajem kolovoza te posljednji puta 17. prosinca 2025. te iskazuje da je majci uvijek nudio pomoć i rekao da će, ako on zbog poslovnih razloga ne može sam brinuti, nekoga angažirati i platiti, međutim nikada nisu definirali tko bi bile te treće osobe jer do toga nikada nisu došli budući da ona to nije željela. Tužiteljica u dopunskom iskazu navodi da je moguće da je tuženik dolazio u iskazanim razdobljima, iako smatra da to i nije bilo tako često, no da tada nije dolazio k njoj, nego je rješavao neke svoje obaveze. Svjedokinja Kornelija Žerić iskazuje da je nakon odvjetničke opomene njezin suprug jednako vodio brigu o majci kao što je to činio i prije time da je, od kada su u RH, imao više mogućnosti brinuti o njoj, a tu je brigu, nakon što je tužiteljica odustala od podnošenja prve tužbe, vodio tako da je odlazio tužiteljici, pitao da li je treba voziti liječniku, pitao da vidi njezine dijagnoze, na što je ona rekla da je to katalog i da ga s time ne želi zamarati, a tuženik joj je rekao da ga može nazvati kad god treba, time da se oni preko ljeta bave turizmom te su puno s klijentima, ali znala je da će joj se javiti svaki puta. U to je vrijeme tuženik dolazio tužiteljici koliko je god često mogao, ali se svjedokinja o tome nije mogla detaljnije izjasniti. Svjedokinja Edita Hren iskazuje da je, nakon što je tužiteljica odustala od podnošenja prve tužbe, tuženik u Trnovec dolazio kada je popravljao auto, kad je nešto obavljao, a ne može se točno izjasniti koliko je to bilo često niti koliko su često u tom periodu stranke bile u telefonskom kontaktu. Svjedok Igor Florijanić iskazao je da je po povratku iz Njemačke u početno vrijeme tuženik svaki dan bio u Trnovcu, kasnije se preselio u stan u Zagrebu, ali je i tada jedno vrijeme svakodnevno dolazio u Trnovec, da bi kasnije dolazio dva do tri puta tjedno, no ne može se preciznije izjasniti koliko je to trajalo iako navodi da se radilo o dužem vremenu tijekom 2022., a moguće i tijekom 2023. dok trenutno, otprilike unatrag dvije godine, tuženik boravi u Opatiji te je u zadnje vrijeme jako malo u Trnovcu, a prije toga bio je češće, možda jedanput u dva tjedna. Svjedok Nenad Florijanić iskazuje da je tuženik po povratku iz Njemačke nešto malo živio u Trnovcu, dok se nije preselio u Zagreb, a od tada tuženik je u ranijem periodu dolazio i više puta na mjesečnoj bazi, dok u posljednje vrijeme (koji period ne može precizirati) ne toliko jer su odnosi zahladili.

29.1. Prema naprijed navedenom, nakon zajedničkog sastanka s punomoćnicima na kojem su stranke dogovorile da Ugovor i nadalje ostaje na snazi te da tuženik i nadalje izvršava obveze iz Ugovora, pri čemu je tužiteljica zatražila češći i stalni kontakt, situacija se nije promijenila u pogledu veće učestalosti kontakata između stranaka jer zapravo iz naprijed navedenih iskaza proizlazi da je tuženik te kontakte zapravo prorijedio (pogotovo u sezoni), a ne da bi ih intenzivirao kako je to zatražila tužiteljica na zajedničkom sastanku s odvjetnicima.

29.2. Također, kao što je to ranije obrazloženo (točka 20. obrazloženja), sud je utvrdio da je i u ovom periodu nakon zajedničkog sastanka stranaka i njihovih odvjetnika početkom 2024. kada je tužiteljica nedvojbeno tuženiku ukazala na potrebu njegovog angažmana, svjedokinja Edita Hren i dalje bila ta koja je vodila brigu o tužiteljici kako u pogledu njezinih zdravstvenih potreba tako i u pogledu sve druge potrebne pomoći u svakodnevnom funkcioniranju iako s tuženikom nije imala takav dogovor što proizlazi iz činjenice da su u tom periodu njihovi odnosi bili poremećeni i da je kontakt između njih bio prekinut.

30.1. Kao glavni argument za svoje postupanje tuženik ističe da je tužiteljicu uvijek pitao da li joj nešto treba te da je ona rekla da ne treba, a da je on ne može prisiljavati da prihvati pomoć, što je djelomično suglasno i iskazu same tužiteljice koja

navodi da još uvijek može samostalno živjeti te niti ne traži pomoć od nikoga ako baš ne treba te da je možda i rekla da joj nešto ne treba, ali da joj je pomoć bila potrebna, kao i iskazu svjedokinje Edite Hren koja iskazuje da tužiteljica većinom sama kuha i kada se osjeća dobro sama brine o sebi (pere rublje, održava higijenu stambenog prostora uz povremenu pomoć treće osobe), a kad to ne može pomaže joj ova svjedokinja, te i svjedoci Igor i Nenad Florijanić iskazuju da je tužiteljica samostalna osoba koja i danas vozi automobil te je pokretna.

30.2. Međutim, nedvojbeno je činjenica da je tužiteljica osoba starije životne dobi (u trenutku zaključenja glavne rasprave u dobi od 79 godina) s brojnim zdravstvenim problemima (problemi s kralježnicom, tlakom koji varira unatoč terapiji, vrtoglavicama, srčanim tegobama i drugim zdravstvenim problemima, dakle s više komorbiditeta), kronični bolesnik koji troši više lijekova, kako to iskazuje svjedokinja dr. Nives Topolnjak Sabati iz čijeg iskaza proizlazi i kako se tužiteljici upravo zbog njezine dobi i zdravstvenog stanja stanje s vremenom pogoršava, da je sve teže pokretna, a zbog čega joj je sve više potrebna tuđa pomoć i to u smislu vožnje automobilom (pokrenut je postupak revizije vozačke dozvole za tužiteljicu zbog čega je liječnica i upozorila kćer koja je dolazila u pratnji tužiteljice na potrebu da tužiteljica više ne dolazi sama), zatim u smislu pratnje prilikom dolaska liječnici radi razumijevanja liječničkih uputa i trošenja lijekova, kao i radi podizanja lijekova, kontrole redovitog uzimanja svih vrsta lijekova i kontrole tlaka, dakle općenito konstantnog i svakodnevnog praćenja zdravstvenog stanja tužiteljice. Liječnica posebno izdvaja situacije kada je tužiteljica zbog sinkope izgubila svijest ili kada joj dođe slabo te može pasti i udariti se što može loše završiti koje su situacije i opisane u medicinskoj dokumentaciji, a o istima svoja saznanja iznose i tuženik te njegova supruga navodeći da je tužiteljica u više navrata došla u bolnicu nakon padova kojih se nije mogla sjetiti, a što tuženik pripisuje njezinom trošenju lijekova istovremeno s alkoholom negirajući potrebu tužiteljice za pomoći jer ona sama kaže da joj ne treba. Iako je tuženik prigovorio iskazu dr. Nives Topolnjak Sabati navodeći da nije moguće tumačiti medicinsku dokumentaciju bez liječnika ortopeda i neurologa, valja reći da dr. Nives Topolnjak Sabati u ovom postupku nije saslušavana u svojstvu vještaka, već svjedoka, dakle pozvana je da sukladno čl. 244. st. 1. ZPP iskazuje o činjenicama koje su joj osobno poznate, te je u tom smislu i iskazivala o zdravstvenom stanju tužiteljice koje joj je zasigurno dobro poznato kao tužiteljici dugogodišnjoj liječnici opće prakse. Osim toga, njezin je iskaz sukladan medicinskoj dokumentaciji u spisu, a također je i životno logičan u pogledu ovdje navedenih činjenica koje se tiču potreba tužiteljice za tuđom pomoći zbog njezine dobi i zdravstvenog stanja. U cijelosti suglasno iskazu liječnice iskazuje i svjedokinja Edita Hren koja navodi da je tužiteljici pomoć potrebna na dnevnoj bazi i to u smislu nošenja drva, da ju se pogleda, kakvo joj je zdravstveno stanje koje je u zadnje vrijeme dosta loše, tlak joj varira, treba li joj nešto donijeti iz trgovine, tako da je svjedokinja, ako i ne dođe osobno, zove svakodnevno, a ovoj je svjedokinji sve navedeno zasigurno dobro poznato upravo zbog njezinog kontinuiranog i bliskog kontakta s tužiteljicom.

30.3. Tuženik je iskazivao da su mu neka medicinska stanja tužiteljice bila poznata unaprijed (najava operacije 2014.), a za neke je situacije doznao naknadno, nakon što je tužiteljica već bila u bolnici, a iskazuje i o događaju od 25. kolovoza 2022. kada je u Trnovcu od svoje sestrične doznao da je tužiteljicu nekoliko sati prije tog razgovora odvela hitna pomoć u bolnicu. Njegova supruga Kornelija Žerić iskazuje o operaciji kuka i kralježnice, visokom tlaku, neurološkim problemima tužiteljice, iskazuje da je tužiteljica znala reći da ima moždani udar te da je znala padati. Stoga, sud utvrđuje da tuženiku nije bilo nepoznato loše zdravstveno stanje tužiteljice, tim više što i neki od svjedoka o tome djelomično imaju saznanja, pa je tako svjedok Igor Florijanić

iskazivao o tužiteljčinim problemima s tlakom i operacijama kuka, svjedok Nenad Florijanić također je iskazivao o operaciji kralježnice i kuka, a svjedok Davor Zgrebec iskazivao je da je tužiteljica srčani bolesnik, da je imala par moždanih udara, operirala kičmu i kuk, a koja su saznanja ovi svjedoci zasigurno dobili od same tužiteljice, pa je tako neuvjerljivo da bi svoje zdravstveno stanje tužiteljica zatajila tuženiku kao svom sinu s kojim osim toga ima sklopljen ugovor kojim se upravo tuženik obvezao voditi brigu o tužiteljici, naime tuženik je iskazao da mu je tužiteljica jednom rekla i da ide na rehabilitaciju u Varaždinske Toplice, ali nije mu rekla zbog čega. Isto tako, iako tuženik i njegova supruga iskazuju da tužiteljica tuženika nije željela zamarati sa svojim dijagnozama, po stavu ovoga suda, davatelj uzdržavanja koja ima obvezu brinuti o primatelju uzdržavanja, uključujući i o njegovom zdravstvenom stanju, ne pokazuje dužnu pažnju u ispunjavanju ovih svojih ugovornih obveza (što je dužan sukladno čl. 10. st. 1. Zakona o obveznim odnosima) ukoliko se, uz svoju spoznaju o brojnim i ozbiljnijim zdravstvenim problemima primatelja uzdržavanja, detaljnije ne informira o zdravstvenom stanju primatelja uzdržavanja te o eventualnim njegovim potrebama u tom pogledu.

30.4. Tuženik je, dakle, svakako znao (i morao znati) da je tužiteljica osoba starije životne dobi koja živi sama, lošijeg zdravstvenog stanja, da je tijekom godina u više navrata bila hospitalizirana, čak iskazuje o njezinim padovima kojih se ona ne sjeća, a što sve ukazuje na potrebu, kako to po stavu ovoga suda realno i uvjerljivo opisuje tužiteljčina liječnica opće prakse, da tužiteljica bude pod konstantnim odnosno svakodnevnim nadzorom osobe koja će joj pomoći prvenstveno u pogledu njezinog zdravstvenog stanja i voditi brigu o njezinoj zdravstvenoj dobrobiti, posebno odvoženjem k liječniku odnosno u bolnicu u slučaju hitne medicinske potrebe (obzirom i da očigledno to više sama ne bi smjela, kako to navodi njezina liječnica), a osim toga i pomoći joj u svakom drugom smislu u obavljanju svih svakodnevnih poslova ukoliko tužiteljica to ne bi mogla zbog svojeg zdravstvenog stanja tj. kada se ne osjeća dobro (npr. kuhanje, pranje rublja, čišćenje kuće i okućnice, nabavka). Unatoč tome tuženik, koji ne živi u blizini tužiteljice da bi mogao osobno voditi brigu o njoj, tužiteljicu nedostatno (rijetko) telefonski kontaktira za što sud ne vidi objektivnog razloga kada se radi o osobi kojoj je, kako je rečeno, potreban svakodnevni kontakt radi provjere njezinog zdravstvenog stanja i potrebe za pružanjem pomoći u svakodnevnom funkcioniranju te radi pružanja takve pomoći. Osim toga, tuženik, koji ne živi u blizini tužiteljice te je, po vlastitom iskazu, tijekom 2025. tužiteljici dolazio svega nekoliko puta, nije niti angažirao treću osobu koja će po njegovom nalogu radi izvršavanja obveza po ugovoru tužiteljici pružati podršku i pomoć u svakodnevnom funkcioniranju na način kako to iskazuju svjedokinja dr. Nives Topolnjak Sabati i svjedokinja Edita Hren. Pri tome se ističe kako je tuženik nedvojbeno znao da takvu podršku i pomoć tužiteljici pruža njegova sestra iako mu je ista dala do znanja da se radi o njegovim obvezama. Međutim, činjenica da to radi Edita Hren, koja se zapravo tome protivi smatrajući to tuženikovom ugovornom obvezom, ali u izostanku tog ispunjenja isto shvaća kao svoju moralnu obvezu, tuženika ne oslobađa od dužnosti ispunjenja ugovornih obveza.

30.5. Valja reći da niti iz jednog iskaza ili bilo kojeg drugog dokaza u spisu ne proizlazi da je tužiteljica na bilo koji način sprječavala tuženika u ispunjenju njegovih ugovornih obveza, štoviše nakon zajedničkog sastanka stranaka s odvjetnicima sasvim je jasno bilo njezino traženje da se tuženik u tome angažira.

31. Rezimirajući sve naprijed utvrđene činjenice u pogledu tuženikovog ispunjavanja ugovorne obveze prema tužiteljici kao primateljici uzdržavanja sud je u bitnome utvrdio sljedeće:

- u vrijeme kada je tužiteljica još živjela u Njemačkoj, tuženik je brinuo o njezinim potrebama

- nakon povratka tužiteljice u RH brigu je gotovo u cijelosti, bilo osobno, bilo putem trećih osoba koje je za to angažirala vodila tuženikova sestra koja živi u blizini tužiteljice, s time da su upravo iz tog razloga te iz razloga dobrih obiteljskih odnosa tužiteljica, tuženik i njegova sestra bili suglasni s ovakvim načinom vođenja brige o tužiteljici, i to do vremena kada su bili u dobrim odnosima, pa se u tom periodu ne može govoriti o tuženikovom neispunjavanju ugovornih obveza

- nakon tuženikovog povratka u RH, nakon čega je došlo i do pogoršanja odnosa između tuženika i njegove sestre (pri čemu nisu bitni razlozi za to pogoršanje odnosa), tuženikova sestra više nije bila suglasna da brigu o tužiteljici vodi ona, već je tuženiku ukazala da se radi o njegovim ugovornim obvezama, a na što je tuženiku, ako ne već i prije, tužiteljica svakako ukazala kada mu je putem odvjetnika u kolovozu 2023. uputila odvjetničku opomenu prije pokretanja postupka radi raskida ugovora od čega je odustala nakon zajedničkog sastanka stranaka i njihovih punomoćnika u ožujku 2024. na kojem je tužiteljica iskazala svoj zahtjev tuženiku da s njom održava stalne kontakte i da joj bude dostupan radi pružanja potrebne pomoći

- nakon spomenutog sastanka tuženik ni na koji način nije promijenio način vođenja brige o tužiteljici u smislu intenziviranja kontakata i dolazaka, štoviše isti su se prorijedili, a niti je tuženik aktivno poduzimao bilo kakve radnje u pomoći tužiteljici u bilo kojem aspektu njezinog svakodnevnog funkcioniranja iako je, s druge strane, tužiteljici kao osobi starije životne dobi s brojnim zdravstvenim poteškoćama koja živi sama potrebna sve veća i to svakodnevna podrška i pomoć u praćenju njezinog zdravstvenog stanja te u svakodnevnom funkcioniranju (vožnja automobilom, kućanski poslovi, kuhanje, nabavka, briga oko okućnice) ako to sama ne može činiti

- tuženik nije angažirao niti bilo koju treću osobu da po njegovom nalogu na naprijed navedeni način neposredno skrbi o tužiteljici, već joj svu ovu skrb i nadalje pruža kći Edita Hren, što ona izvršava kao svoju moralnu obvezu prema majci uslijed izostanka tuženikove skrbi

- naprijed navedeno propuštanje nužno potrebnih redovnih (svakodневnih) telefonskih kontakata za što nema opravdanih objektivnih razloga i propuštanje angažiranja treće osobe radi pružanja neposredne skrbi tužiteljici ako zbog objektivnih razloga (udaljenosti) tuženik osobno to nije u mogućnosti činiti, sud utvrđuje njegovim neispunjavanjem ugovorenih obveza sukladno predmetnom Ugovoru o doživotnom uzdržavanju, a u čemu ga tužiteljica ni na koji način nije sprječavala.

32. Slijedom ovdje navedenih činjenica, a primjenom odredbe čl. 125. st. 3. mjerodavnog ZN, sud je odlučio kao u točkama I. i II. izreke presude. Valja reći da u izreci presude sud nije, kako je to zatraženo u tužbenom zahtjevu, u točki II. odredio rok od 15 dana za brisanje svih upisa i uspostavu ranijeg zemljišnoknjižnog stanja budući da se sukladno čl. 328. st. 1. ZPP rok u kojem je potrebno izvršiti dužnu činidbu u presudi određuje kada se stranci nalaže izvršenje kakve činidbe, a u konkretnom slučaju radi se o nalogu za uspostavu ranijeg zemljišnoknjižnog stanja koji se odnosi na zemljišnoknjižni odjel suda.

33.1. Odluka o naknadi parničnih troškova temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. ZPP pa je tako tuženik, koji je spor u cijelosti izgubio, dužan tužiteljici naknaditi

parnične troškove izazvane vođenjem postupka i to one troškove koji su bili potrebni za vođenje parnice (čl. 155. st. 1. ZPP).

33.2. Prema troškovniku tužiteljice, a imajući u vidu vrijednost predmeta spora određenu na pripremnom ročištu 4. prosinca 2025. (1.327,22 EUR), sud je tužiteljici kao troškove potrebne za vođenje parnice priznao sljedeće troškove:

- sastava tužbe u visini od 200,00 EUR sukladno tbr. 7. toč. 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj 138/2023; dalje: Tarifa)

- podneska od 21. veljače 2025. (po pozivu suda dostavljena uplatnica za upis vođenja ovog postupka u Registar ugovora o doživotnom i dosmrtnom uzdržavanju) te podneska od 30. lipnja 2025. (dostava dokaza o uplati predujma u spis Općinskog građanskog suda u Zagrebu broj Pom-225/2025 u kojem je vršena dostava tužbe tuženiku na odgovor putem sudskog dostavljača toga suda), oba u zatraženom iznosu od 50,00 EUR sukladno tbr. 8. toč. 4. Tarife

- obrazloženih podnesaka od 16. rujna 2025. i 16. prosinca 2025., svakoga u iznosu od 200,00 EUR sukladno tbr. 8. toč. 1. Tarife

- zastupanja na ročištima 4. prosinca 2025., 12. veljače 2026., 14. travnja 2026., 15. travnja 2026. i 16. travnja 2026., svakoga u iznosu od 200,00 EUR sukladno tbr. 9. toč. 1. Tarife

- zatraženi PDV na sve gore priznate troškove (koji iznose ukupno 1.700,00 EUR) i to u visini od 425,00 EUR sukladno tbr. 46. Tarife

- sudsku pristojbu na tužbu u iznosu plaćenom prema VPS u tužbi i to 98,23 EUR

- sudsku pristojbu na presudu prema naknadno određenom VPS u iznosu od 53,09 EUR

- naknadu za upis podataka u Registar ugovora o doživotnom i dosmrtnom uzdržavanju u iznosu od 20,00 EUR

- predujam za izlazak sudskog dostavljača u predmetu Općinskog građanskog suda u Zagrebu broj Pom-225/2025 u iznosu od 15,46 EUR.

33.3. Nisu priznati zatraženi troškovi podnesaka od 15. listopada 2025. kojim tužiteljica dostavlja adrese svjedoka i račune za režije budući da je isto tužiteljica bila dužna učiniti već u tužbi, a iz istog razloga nisu priznati niti zatraženi troškovi podnesaka od 2. ožujka 2026. i 11. ožujka 2026. kojima tužiteljica dostavlja ispravne adrese predloženih svjedoka.

33.4. Na taj način tužiteljici su priznati ukupni parnični troškovi u iznosu od 2.311,78 EUR sa zatraženom zakonskom zateznom kamatom koja sukladno čl. 151. st. 3. ZPP teče od dana donošenja ove presude do isplate po stopi iz čl. 29. st. 2. ZOO.

U Varaždinu 28. svibnja 2026.

Sutkinja
Dubravka Kraljić

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove odluke nezadovoljna stranka može u roku od 15 dana od dana dostave iste izjaviti žalbu. Žalba se podnosi ovome sudu, a o istoj odlučuje županijski sud.

Dostaviti:

1. Tužiteljica po punomoćnicima iz Odvjetničkog društva Petrić i partneri iz Varaždina
2. Tuženik po punomoćniku Krešimiru Raspudiću, odvjetniku iz Opatije

Broj zapisa: **9-30888-b7e66**

Kontrolni broj: **0da41-95e47-43920**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Varaždinu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.